

Recept a sikeres és boldog élethez

Beszélgetés Pintér Ottóval, a SEFAG Zrt. Zselici erdészetének nyugalmazott igazgatójával

Verkman Gábor^{1,2}, Anticsné Pápai Éva³

„Az erdő nem azért van, hogy »szolgáljon« minket! Inkább bölcsen meg kell értenünk a működését, és hálásan elfogadni jótéteményeit.” (Jane Goodall)

– Kérem, meséljen a gyerekkoráról!

– A Zselicben születtem. Baranyai vagyok, Ibfán nőttem fel. Szolgálati lakásunk közel volt az erdős területhez. Kisgyerekként sokat barangoltam az erdőben, minden érdekelt: az erdő élete, a vadászat. Többgenerációs tanító családból származom. Dédapám Patosfán volt tanító, nagyapám Kisgyalánban, illetve Gálosfán, édesapám, édesanyám szintén tanító. Nem követtem szüleimet a tanító pályán, de meghatározó volt útmutatásuk. Hittek bennem, a tanulás, a tudás mindig érték volt a családban.

– Mi miatt döntött úgy, hogy erdőmérnök lesz?

– Az erdész hivatás a vadászon keresztül érintett meg, mert édesapám vadászember volt. Vörösalma volt a területe, ott vadászott, mint tanítóember, 1956 után elvették a puskáit, majd együtt kaptuk meg a puskát 1976-ban. A vadászat szeretete vitt ebbe az irányba.

Sopronba erdészeti technikumba készültem, de aztán apám azt mondta nem tudod, te még mit akarsz. Ma már tudom, hogy csak időt akartak adni, hogy felelősséggel tudjak pályát választani. No meg, féltettek elengedni a világ másik végére, hisz még csak 14 éves voltam.

Végül Pécsre mentem matematika tagozatos gimnáziumba. Általános iskolában mindig jeles tanuló voltam. A tanterület jelentős része képesítés nélküli volt. Nehéz volt utána a gimnáziumban megállni a helyemet. Matematika, fizika, kémia, biológia, földrajz mindig jól mentek, többnyire jelesek voltak. Volt olyan tárgy, az orosz, na, abból a világon semmit nem tudtam. Arra kényszerültek a szüleim, hogy tanárt fogadjanak mellém, mert az első 5 jegyem egyes volt. De aztán végül is 2 hónap alatt felküzdöttük magunkat közepesre. Ez a két hónap elegendő volt arra, hogy még az egyetemi években is megéltem belőle.

Gimnáziumi évek alatt, sőt az általános iskolai évek alatt is édesanyám családjának volt orvosa, a sellyei Püski családnak az egyik leszármazottja Nagymátén volt fővadász, akiknél rendszeresen vendég voltam, olyannyira, hogy na-

Pintér Ottó okleveles erdőmérnök, fahasználati és faanyag-mozgatási szakmérnök

pokig ott laktam és a vadászatnak mindenféle rejtelmét megtanultam.

Gimnáziumi éveim alatt végig az volt az álomom, hogy én erdész, erdőmérnök leszek. Az egyetemi éveim elején is az volt a tervem hogy a vadászati vonalon szeretnék dolgozni. A gimnáziumban mindig a célokat szem előtt tartva tanultam. Felvételi tárgy matematika, fizika, biológia volt, ez öröklék jeles volt. Gimnáziumi bizonyítvány úgy nézett ki, hogy amiket szerettem az jeles volt, amit nem szerettem közepes volt. A felvételemre felkészültem, matematikából édesapám is segített, ő tanárember is volt, amellel hogy tanító.

– Milyenek voltak az egyetemi évek?

– A felvételi könnyű volt, akkor 20 pont volt a maximum nekem 19,5 pontom volt. A felvételi ponthatár 17,5 volt, tehát nem volt nehéz bekerülnöm. Kezdődtek az egyetemi évek, tulajdonképpen úgy másod-, harmadéves koromig azon voltam, hogy én vadász szeretnék lenni, nagyon felkészült voltam. Gimnazista éveim alatt, a megyei könyvtárban az összes vadászattal kapcsolatos

szakirodalmat elolvastam, ami létezett, betegségektől a vadászélményekig, hogy tájékozott legyek.

Az első egyetemi foglalkozáson, amit az öreg Bence professzor tartott, azt gondoltam, hogy nagyon nagy dolgokat hallok. Ehelyett kezdtük az alapokról, ami annyira egyszerű volt, hogy ki se kellett nyitni a jegyzeteket, én legalábbis tudtam mindent.

Sopronból hazatérve, mindig a vadászat érdekelt: lesen voltam, hajtásokon voltam, részt vettem úgynevezett reprezentációs hajtásokon, ahol hazai „elit” vendégeket láttak vendégül. Láttam, hogy mindent megtettek a vadászok annak érdekében, hogy minden jó legyen. A vendégek mégis sokszor elégedetlenek voltak. Nagyon bántott, mert a vadászat, bármennyire előkészítették nem lehet mindig tökéletes. Sok minden befolyásolja: szerencse, szél, minden a világon, előtte napi kutyás turistától, a gombásztól, az agancsgyűjtőtől, sok mindentől függ, hogy egy hajtás hogy sikerül.

Nekem ez nem tetszett, az egyetem harmadéven eldöntöttem, hogy én nem a vadászat irányába fogok menni, hanem igenis erdész szeretnék lenni. Az erdőhasználat érdekelt, ehhez kapcsolódóan útépítés, erdei mellékhaszonvételek, erdei fő haszonvétel (fakitermelés, szállítási logisztika), ezek gépészeti kérdései. Ez volt a célom.

– Az egyetem befejezése után hogyan indult az erdőmérnöki pályafutása?

– Az egyetem befejezése után az első munkahelyemen, erdőhasználat területen kívántam dolgozni. Munkatársaim kérdezték tőlem, miért fahasználó akarok lenni, miért fahasználattal akarok foglalkozni, miért nem a műveléssel?

¹ erdésztechnikus-tanuló, Déli ASzC Széchenyi Zsigmond Mezőgazdasági Technikum, Szakképző Iskola és Kollégium

² A cikkanyag az Erdészeti Lapok 2022. évi szakcikkipályázatának kiemelt díjazott pályaműve, 1. korcsoport kategória

³ szakmai témavezető, szakoktató, Déli ASzC Széchenyi Zsigmond Mezőgazdasági Technikum, Szakképző Iskola és Kollégium

Úgy gondoltam, hogy az erdőhasználat közelebb áll hozzám, mert éreztem, hogy mit kell csinálni. Amikor négy-öt nagy tudású erdőművelőt megkérdeztem, hogy egy feladatot hogyan lássunk el, egy biztos, hogy mind az öt mást mondott. Miért is volt ez gond?

A Zselicben, amikor egy kocsánytalan tölgyes első kivített szeretnék csinálni, hogy az makkvetéssel vagy csemeteültetéssel történjen, arról mindenkinek más volt a véleménye. Ez abból adódott, hogy én nem voltam erdésztechnikus, tehát valahogy az erdész szakmának az a lényege, amit egy középiskolás megtanul, az nem ragadt rám, nem voltak olyan oktatóim, akik egyértelműen tudatosítják, hogy mit, hogyan kell csinálni egy művelésben, azt a varázslatot nem kaptam meg.

Ez az erdőmérnöki éveimben is először gondot jelentett. Nem akartam hibázni, mindent tökéletesen szerettem volna elvégezni. Az egyetemi oktatásban igazán nincs alapképzés, más módszerekkel oktatnak, mint egy középiskolában. Feltételezték, hogy erdész, vadászat területen rendelkezünk alapkészségekkel. Nekem a vadászatnál megvolt az alaptudás, de az erdészetről nem. Ezt meg kellett szerezni az első években.

Tudtam, fiatal mérnökként kiállva az erdészek elé és irányítva a munkájukat, ott nem tévedhetek. Nincs olyan, hogy ránézek egy fára és elhibázom a fafaját, mert nem ismerem meg, de egy technikus megismer mindent. Gimnáziumból odakerülő nincsen ezzel tisztában. Ezt a tudást a pályám kezdetén el kellett sajátítanom, minden tudást magamba szívtam, hisz szerettem a szakmámat.

Amikor fiataloknak természetvédelem, vadászat és erdőgazdálkodás összhangjáról beszéltem, mindig annyit mondtam, hogy amikor szakmát választatok, tudjátok, hogy mit akartok, mit szeretnétek csinálni, mert ha olyan szakmát választatok, amit imádtok és szerettek, akkor az egész élet egy szórakozás. Csináld, csináld, és szívesen csináld, sose figyelj az időre, hogy hány nap van még péntekig, mindennap teszed a dolgodat, pörög az élet, halad az idő. Ezt nem azt jelenti, hogy nem fáradsz el, de mindig olyat csinálsz, amit élvezel. Az idő halad, az ember alig kezdte el a szakmáját és máris nyugdíjas.

– *Milyen volt a SEFAG-nál töltött időszak az életében?*

– A diplomamunkámat SEFAG-nál írtam, így természetes volt, hogy fahasználóként ott kezdjem a pályámat. Gyakornok, műszaki vezető, ágazatvezető lettem, aztán erdészeti főmérnök. Mikor 10 éve már mérnök voltam, a Kaposvári erdészeti vezetői állást megpályáztam, de nem nyertem el. De valahol a cég érezte, hogy valami van bennem és osz-

tályvezető lett belőlem. Így bekerültem a központba, ez viszont annyira nem tetszett.

Nekem az erdő volt a mindenem, szerettem kint dolgozni. Tő közelében, napi problémákkal, a sárral, a vízzel. Bekerültem fahasználónak, de nem volt ez rossz dolog, mert 10 évig gyakorlati szakember voltam, tudtam irányítani és jó kedvvel csináltam. Kicsit más volt a stílusom, az elődjeim inkább az irodában voltak bent. Én az 5 naphoz kettőt voltam az irodában hármát pedig valamelyik erdészetről töltöttem.

Aztán 3 év után, vélhetően, azért mert a munkámat jól végeztem, vezérigazgató-helyettes lettem. 7 és fél évig töltöttem be ezt a pozíciót.

Ezt követően lehetőséget kaptam arra, hogy a Kaposvári vagy a Zselici erdészetről a vezetője lehetek. Hétvégi házam az erdőn volt, ott szerettem lenni, így lettem a Zselici erdészetről az igazgatója, ahol 21 évet töltöttem.

A szakmában 10 év gyakorlati idő Zselicben, 10 év központ és 20 év Zselic. Minden gondolatomban a Zselichez kötődik, egyrészt azért mert ott születtem, illetve történelmi részeit is jól ismerem, ezért lett ez a választásom.

Életemnek legszebb időszaka az utolsó húsz év volt, amikor erdészeti vezető voltam. Sokrétű feladatom volt, nagy energiával indultam el a történelmi múltat is figyelembe véve, Ropoly környékére összpontosítottam. Szerettem volna olyan helyzetbe hozni, hogy a turizmusnak is megfeleljen.

Ennek a 20 évnek nagy feladata volt, hogy a turizmust segítsük, és olyan létesítményeket hozunk létre, ahova szívesen kijárnak a városi lakók. Ez egy csomó feszültséget hozott, mert nem minden erdész szereti, ha turisták kint járnak, főleg a vadász nem szereti, mert neki minden zavaró tényező. A későn érkezők, a fejlámpások, minden zavarja őket.

Különös helyzetem volt a SEFAG-nál: 81-ben végeztem, 84-ben volt egy fakitermelő verseny volt az erdészetről és

annak külső színhelyét harmadéves mérnökként rám bízta, hogy irányítsam. Kicsit féltem a feladattól, a központból jöttek mindenféle osztályvezetők, vezérhelyettes. Mindenki mondta, hogy ezt így csináld, ezt úgy csináld, mondtam az igazgató úrnak, hogy tulajdonképpen akkor kire hallgassak. Azt mondta, úgy csináld, ahogy te akarsz. Ez elég érdekes volt fiatal mérnökként, de vé-

gül mindent úgy csináltam, ahogy én akartam és nagyon nagy siker lett. Annyira hogy 86-ban és 88-ban volt ilyen verseny és annak is én voltam a házigazdája és ezzel SEFAG-nál a külső rendezvények szervezőjévé váltam.

A 80-as évek végén elmaradtak a versenyek, mivel vállalkozók érkeztek. Később újra elindult a fakitermelő verseny a vállalkozók részvételével a Stihlnek, Husqvarnanak több versenye volt, mindegyiket Ropolyban rendezték.

1996-ban volt egy erdészeti egyesületi vándorgyűlés, az is Ropolyban, 2015-ben pedig megint ugyanott, bár kaposvári központi rendezvényekkel. A Zselichen ezeket a feladatokat megkaptam és jól sikerültek. A munkámmal elégedettek voltak, a rendezvények miatt az ország minden területéről érkező erdészekkel kapcsolatba kerültem, ezért a szakmában ismert emberré váltam. Fiam szintén erdőmérnök, megkérdezte mikor pár éves volt, hogy az országban téged mindenki ismer? Tulajdonképpen ezeket a munkákat elismerésekkel is díjazták. Az életem története, röviden ennyi.

– *Milyen kapcsolat fűzi Önt iskolánkhoz?*

– Szőcsényben ismernek, hisz harminc évig vizsgaelnök voltam, nem voltam nagyon keménykezű, de volt egy olyan időszak, amikor vizsgaelnökként azt tapasztaltam, hogy a diákok felkészültsége hagy kívánnivalót maga után. Az elmúlt 10 évben a szőcsényi iskolából nagyon sok gyakornok

– Pályaválasztásom mennyire befolyásolta az életemet? Zselickisfaludra költöztem, ott kaptam szolgálati lakást, szerettem ott lakni. Amikor bejöttem a városba, nagyon nem szerettem itt élni, de muszáj volt, mert akkorák voltak a gyerekeim, hogy kellett a szakkörök, a sportok és egy kisfaluban ezt nem lehetett megkapni. Akkor beköltöztünk Kaposvárra, de én pontosan erre készültem, ezt akartam, így is terveztem.

– *Hogyan került újra iskolapadba?*

– A rendszerváltás előtti évben, egy nap két kihívás elé is állítottak. Délelőtt az akkori főnököm javasolta, hogy jelentkezsek Sopronba szakmérnöki képzésre, kaptam egy kis gondolkodási időt. Pár órával később a párttitkár megkeresett, hogy végezzem el a marxista egyetemet. Nagyon gyorsan igent mondtam az egyetemi képzésre, ahol kettő év alatt erdőhasználat, faanyagmozgatás területen szakmérnöki diplomát szereztem.

– *Olvastam Önről, hogy kezdő erdészként motorral járta az erdőt. Megmaradt-e ez szenvedély?*

– Örökké motoroztam. Pályám kezdetén, kettő műszaki vezetőre jutott egy autó sofőrrel. Soha nem értem oda, ahova akartam. A motorról az erdő minden szegletét láttam. Egészen más világot képzeljétek el, se utak, semmi.

A feladatokat mégis mindig elvégeztük. Most azért sokkal könnyebb. A terepi erdészeti információs rendszerben minden megtalálható: milyen erdőrészt, mi a története. Sokszor belém villan, hogy milyen jó volna egy ilyen Enduro motor, de mindig eszembe jut, hogy hideg is van, eső is van sár is van, meg ott van az autóm.

– *Milyen időbeosztással dolgozott erdészként?*

– Természetesen hétfőtől péntekig dolgozom jelenleg, de szombaton vagy vasárnap biztosan találkozom velem az erdőben. Így is hogy nyugdíjas vagyok. Nekem valahogy muszáj kimennem. Gyerekkoromban állandóan jártam az erdőt, ez ma sincs másként.

– *Mire számíthat ma egy pályakezdő erdész? Mit tanácsol nekünk, leendő erdésztechnikusoknak?*

– Erdésznek lenni nem szakma, hanem hivatás. Ha szeretitek az erdőt, kezdjétek el, hisz akkor lesz teljes az életek, ha jól érzitek magatokat munkátok során.

♦ ♦ ♦

Pintér Ottó okl. erdőmérnök szakmai elismerései: Kaán Károly-émlékérem (2014), Pro Silva Hungariae Emlékplakett (2020), Magyar Arany Érdemkereszt (2022)

Illusztrációk: **SEFAG Zrt., Rajnai Richárd**

érkezett hozzánk, azt vettem észre, hogy jók a szőcsényi diákok, mondhatnám úgy is, hogy talán a legjobbak. Az erdésztechnikus képzés az elmúlt 10 évben felerősödött.

– *Könnyebb ma eljutni egyetemre egy kistelepülés iskolájából, mint régen?*

– Ma már teljesen más a helyzet, mint amikor én voltam kisdíák. Természetesen a kistelepülésről érkező gyerekek ugyanúgy oda kell figyelni és megtenni mindent azért, hogy a kitűzött célokat el tudja érni.

Ha annak idején nekem nem lett volna oroszból segítségem, biztosan elvéreztem volna, nem tudtam volna ezt az életpályát megjárni.

Az erdőszélén laktam, mi voltunk a szélső ház, nem szakörökre jártam, hanem az erdőre, 10 évesen már anyám is megengedte, hogy kint maradjak a lesen. Igaz, hogy nagyon izgult, de kint lehettem, és ez mutatta számomra az utat. Előtte abban a faluban nem végzett senki egyetemet. Mindig azt mondtam, hogy érdekelje az embert az a szakma, amit választott, és hajtsa azért, hogy elvégezze becsülettel. Ha az embernek a képessége megvan hozzá, akkor a szorgalommal, akarással mindent el lehet érni.

– *A pályaválasztása mennyire befolyásolta életét?*